

**ВІДДІЛ ОСВІТИ ВОЛОДИМИРЕЦЬКОЇ РАЙДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ
ВОЛОДИМИРЕЦЬКИЙ РАЙОННИЙ КОЛЕГІУМ**

На XIX Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
Номінація «Література»

«Ми краплинки твої, Україно!»

**Автор:
Юлія Руднік,
учениця 11 класу
Володимирецького
районного колегіуму**

**Керівники:
Раїса Дядечко,
Оксана Городна**

**Володимирець
2020**

Клаптик мого серця

Володимирець – містечко, в якому я народилася, зростала і живу. Саме він формував мене як особистість. Він – клаптик мого серця, невід'ємна частинка моєї біографії і душі. Адже крізь призму його буденності я сприймала життя, рідними стежками проводила дитинство і зустрічала юність, він бачив мою радість і сльози, до нього я йшла пожуритися, коли на душі було кепсько, і саме він випадково познайомив мене з моїм першим коханням...

І все ж, час не стоїть на місці. Усе змінюється, удосконалюється, розвивається, і Володимирець я хочу бачити кращим! Якби моя воля, я вже почала б роботу над його вдосконаленням.

Усе нове – це давно забуте старе, тому перше, що зробила б, – відреставрувала б палац Красицьких, даючи змогу наступникам торкнутися історії. Ця архітектурна пам'ятка цікавила мене з дитинства. Вона так і вабила темнотою самотніх вікон, а величні колони здавалися вартовими, які застигли на межі двох тисячоліть. Цей масток пережив прихід радянської влади, війну, проте зараз він повільно і самотньо помирає від людської байдужості.

Я знову запустила б виробництво, яким славилася моє містечко у минулому: крохмале-патоковий завод, завод «Ситал» і молокозавод забезпечили б володимирчан робочими місцями. А басейн і спортивний зал – чудові місця для початку прекрасного робочого дня.

Неодмінно побудувала б торговий центр, у якому знаходилися б кінотеатр, дитячі кімнати, салони краси, магазини, дискотеки, а також зала, в якій можна провести виставку картин чи презентацію книги. Це було б родинне місце, де цікаво та корисно можна провести час. На мою думку, це так важливо – отримати нагоду з кимось порозумітися, навіть вирішити спільні наболілі проблеми. На жаль, саме таких закладів немає, і в людей виникають питання: «Куди піти з маленькою дитиною?», «Де провести вільний час підліткам?»

Гадаю, ці зміни гарно доповнили б портрет Володимирця, дали б невеличкий поштовх, щоб згодом удосконалити все надбане й урізноманітнити життя володимирчан.

Уявляю, як через десять років повернусь у Володимирець і побачу прекрасне величне місто, що потопає у зелені і стало впливовим культурним центром Полісся. Заходжу у колишній масток Красицьких – і зачаровано слухаю цікаву екскурсію. Згодом прогулююсь рідним містом – і не вистачає часу, щоб побувати у всіх створених для відпочинку місцях, проїхатися комфортними велодоріжками, поплавати у критому басейні, завітати до супермаркету, погомоніти зі знайомими людьми в альтанках чи на лавочках, повести своїх дітей у театр юного глядача чи на дитячі майданчики, а коли надворі непогода – повеселитися з ними в ігрових кімнатах колись омріяного супермаркету. Багатоповерхівки з муралами, природні фотозони, мальовничі пішохідні доріжки, зимова ковзанка, естрадна музика просто неба, торговельні центри, банери з рекламою, магазинчики з сувенірами, чисті вулиці, барвисті

клумби в сонячному сяйві та щасливі й усміхнені мої земляки – таким я бачу Володимирець через десять років. І вірю: таким він і буде, коли приїду колись на зустріч випускників. Лиш одне я залишила б незмінним – пошту. Бо й зараз вона – улюблене моє місце, з яким пов'язані яскраві спогади і мого дитинства, й не одного покоління володимирчан.

Ми краплинки твої, Україно!

Це був один із звичайних днів. За вікном тихесенько кружляв білий сніг, закликаючи природу до сну.

У цей час ми з хресницею готувалися до сну. Зазвичай перед сном я розповідала їй різноманітні оповідки, казки, читала інші твори. І чомусь мені пригадався вірш Володимира Сосюри, який вчили не так давно, – «Любіть Україну».

– Любіть Україну, як сонце, любіть, – розпочала я, але моя маленька незнайка не дозволила продовжити.

– Хрещена, а що таке Україна?

Чесно кажучи, я не знала, як їй це пояснити. Як доросла людина, розуміла, що це наша держава, але як це пояснити чотирирічній дитині?

– Зайченятко, Україна – це наша Батьківщина, де ти і я народилися.

– А мама казала, що я народилась у Володимирці.

– Володимирець – це і є частинка України. І ти. Також – і я.

– А мама – це Україна?

– І мама!

– А тато?

– І тато! І навіть дідусь із бабусею!

– А дядько Толик, що зараз на війні, він також?

– Ну, звісно! Він на сході захищає нашу Батьківщину.

– То Україна – це всі люди?

– Україна – це держава. Це наче велика родина. От уяви: ти, мама, тато, бабуся, дідусь, я і всі-всі наші родичі – це одна родина, а Україна – це найголовніша мама нашої величезної родини. Люди, що проживають на її землі, – то її діти, частиночки. Мені хочеться сказати голосно-голосно: «Ми краплинки твоєї душі, Україно!» Але, на превеликий жаль, є діти, які не завжди поважають Батьківщину-маму, ображають її.

– А чому вони її не поважають?

– Гм... Ну, ти ж не завжди слухаєшся маму, інколи навіть вередуєш. Тоді мама на тебе свариться.

– І Україна також на своїх дітей свариться?

– Ні, вона завжди пробачає своїм дітям і з радістю чекає їхнього повернення. Проте вони їдуть у пошуках кращої долі і забувають про маму, яка з нетерпінням їх чекає....

– А Україна плаче?

– Звісно! Україна – згорьована мати, і вона плаче за своїми синами і дочками, що віддали за неї своє життя, але деякі люди засмучують її поганими вчинками. На жаль, так буває...

– А чому вона тоді не пішла від нас? Чому нас у неї не забрали?

– Чом же!.. Росія не раз хотіла нас забрати, але Україна надто сильно нас любить, щоб віддати комусь.

– А Росія – це хто?

– Росія така ж, як Україна. Вони колись навіть були сестрами. Але пам'ятаєш? У казках менша сестра завжди краща за старшу. Так і Україна була кращою і добрішою, а Росії це не подобалось. Вона хотіла скорити Україну разом з її дітьми. І навіть зараз цього хоче...

– Але ж Україна сильна? Вона не віддасть нас Росії і захистить нас, правда?

– Правда, моє зайченятко. Україна і колись змогла все витримати, і зараз переможе.

– Хрещена, а ти любиш Україну?

– А як же не любити?! Це найдорожче, що є у нас! Адже ти і я – її діти. У нас тече її кров. Ми з діда-прадіда українці!

– І я також люблю Україну?

– Ну... Це вже тобі вирішувати, як до неї ставитися: бути їй вірною дочкою чи зрадити і втекти до Росії.

– Ні, я не хочу в Росію. Я люблю Україну так само, як і маму з татом.

– Правильно, зайченятко. А тепер пізно і час спати, тому заплющуй оченята й увяляй свій рожевий сон.

– Ні, краще я увялятиму Україну і те, як сильно вона мене любить, а я – її.

– От і добре. На добраніч, маленька!

– І тобі добраніч, хрещена!..

Я люблю вас, мої батьки!

А вони, батьки, й справді – «два серця гарячих»! І ніхто, окрім них, не любитиме тебе лише тому, що ти – є.

Хто так легко, як вони, пробачатиме твої провини? Хто так широко радітиме твоїм успіхам? Хто чекатиме твого дзвінка і до кого ще зможеш так міцно пригорнутися? Пам'ятай же: лише мама любить тебе і не чекає від тебе нічого натомість, а батько завжди дасть мудру пораду. Він один, як ніхто, знає, чого ти прагнеш і найбільше потребуєш. І ніхто, крім батьків, не дбатиме про тебе з такою ж самовідданістю. Пам'ятай же про це, цінуй його і дорожи ним.

У нинішньому світі ми часто забуваємо про близьких, рідко збираємось усією сім'єю. І наше виправдання – «А де знайти час для цього?» Ми ж вічно

зайняті. У нас свої справи і свої сім'ї. І чомусь не вистачає вільної хвилинки, щоб зателефонувати мамі, і не знаходиться днини, щоб приїхати до неї в гості. Не на свято, а просто так. Без приводу. За покликом серця. Щоб виконати дану рідненьким обіцянку.

«Коли це все встигнути?» – бідкається ви. А мама чекає і щовечора переглядає ваші дитячі фото, де ви, зовсім маленькі, стоїте на стільчику і розповідаєте віршик Діду Морозу. А ось фото, де ви з великими хризантемами йдете у перший клас, несміло тримаючись за руку першої вчительки. А ось ви задуваєте свічки на святковому торті. Як же багато гостей і які всі щасливі!

Із посмутнілих очей важко котиться сльоза і падає на світлинки. Тремтяча, вкрита зморшками рука неквапом її витирає. І тільки зараз мама дозволяє собі плакати відкрито, адже тут, у пустій квартирі, ніхто не почує її зітхання. Та й ви ніколи про це не дізнаєтесь. Але чому?! Чому дитинстві ви були огорнуті материнською любов'ю, а зараз посивіла мати почувається сиротою? Хіба так можна з найдорожчими? Та що вам до того! У вас – робота, діти, чоловік, рутини. Вам вічно ніколи. І живете ви одним-однісіньким днем – сьогоднішнім. А ненька... Вона пробачить, зрозуміє і самотньо сидітиме у гнітючій тиші онімлого дому, покірно чекаючи дзвінка.

Батьки – моя надійна опора. І я знаю: вони нізащо мене не підведуть. Навіть посеред ночі втішатимуть мене після прикрої оцінки у щоденнику. І лише вони залюбки переглядатимуть зі мною відео з садочка, де я найчарівніша сніжинка. І радітимуть моїми радіщами, і не могли б спокійно спати, коли мені погано.

Батьки – то вияв справжньої любові, яка скрізь і завжди слугуватиме мені взірцем.

Моя мама – найдорожча для мене жінка. З ніжним, злегка посрібленим волоссям. З найріднішими руками. Зі зморшками на лиці, в яких давно потонула далека юність. Це вже не та молодеча постава, що і вабила, й полонила. Це вже збагачена досвідом зрілість, у якій доброта помножилася на мудрість.

Мій тато – вимогливий чоловік із золотими руками, котрі вивели у світ двох мужніх синів. Це проникливі блакитні очі з зосередженим поглядом, який мене завжди супроводжуватиме у житті. Це мудрі поради, які назавжди залишаться моїм оберегом.

Мої батьки – славні люди. Зазнавши багатьох випробувань, вони зрозуміли, що найбільша цінність – доброта, і за це велика їм вдячність.

Нині вони – щасливі дідусь і бабуся. І я дякую Богові, що маю таких чудових батьків, а батькам – що прищепили мені ті духовні цінності, які маю і яких уже довіку не зречуся. Вони подарували мені не лише життя та незабутнє дитинство, а й виховали з мене гідну людину. Їм ніколи не буде за мене соромно. І вони ніколи не залишаться самотніми й обділеними моєю любов'ю.

Так рано я стала доросла...

Так рано я стала доросла.
Пробач мені, мамо, прости.
Не ти заплетеш мені коси,
Й до вінця поведеш не ти.

Пробач, я вже стала доросла,
Не те вже маленьке дитя.
Тобі я ось квіти принесла.
Ти ж знаєш... Доросле життя...

Мені б прихилитись до тебе,
І втіхи узять, й доброти,
Та ти – десь у Бога, на небі,
Й до тебе ніяк не дійти.

Я б пташкою в небо злетіла,
До тебе, де сонце й хмарки,
І все б я віддати зуміла,
Аби лиш торкнутись руки.

Пробач мені. Я – не маленька.
На жаль, не вернути ті дні,
Де звично стежина вузенька
Вела мене з казки у сни.

Так, рано я стала доросла,
Й пробач мені, мамо, за це.
Не ти заплетеш мені коси,
Та в мене – твоє лице!..

* * *

Розпусна, безсоромна й непокірна,
Іде, не озираючись назад.
Лише собі й душі свавільній вірна,
Несе свій усміх зеленню левад.

Вона не всім, напевно, до вподоби,
Але хіба для неї це важливо?
Ніколи не тримає в серці злоби,
Іде – і посміхається звабливо.

Комусь не до смаку її розкутість,
І все ж, у неї – особливий шарм.
Її відвертість, впертість та рішучість
За межами давно прийнятих норм.

Яка свавільність, вільність, соромина:
Левада й парк оголені стоять!
Та в чім, скажіть, у чім ця осінь винна,
Що змушена усіх їх роздягать?

Хтось бачить в калюжі
всього лиш калюжу,
Хтось – небо,
хтось – сонце,
хтось – біль,
а хтось – жаль.
А я у ній бачу
чиюсь розтривожену душу
Й моєї Вітчизни одвічну печаль.

Осінні печалі сумують за чашкою кави
І пам'яті тихо гортають старі сторінки,
Де місяць і зорі, де ніжність, закохана в трави,
Й дівчата самотні на воду пускають вінки.

Мені здалося, наче випав сніг
На посивілі від морозу скроні,
І стоптані вже тисячі доріг
Сплелись вузлами у важкі долоні.

Мені здалося, наче замело
Усі доріжки, що ведуть додому.
Мені лише здалося... що чоло
посріблене змахнуло тихо втому.

Мені здалося, (чи, можливо, ні),
Що ніжні роси вам змочили очі
Самотній вітер скиглить в тишині,
Закутуючи світ у ковдру ночі.

Можливо, це не вітер і не ніч
Та й росам надто рано випадати
То, може, сльози з ваших віч
Мене, матусю, змусили страждати?

Уже дитинство ваше відгуляло,
І юність теж у інших вже краях.
О, як би нам хотілось, рідна мамо,
Щоб руки не були у мозолях.

Ми, ваші діти, згадуєм науку,
Всі настанови і молитви всі.
Як ви у школу нас вели за руку,
Стежинкою по вранішній росі.

Як ми із вами радо мандрували
В країну казки, щастя та добра.
Сторінку ми разом перегортали,
А вже для внуків надійшла пора.

Ми дякуємо щиро за терпіння,
За розуміння ваше повсякчас
І за оте святе благословення,
Яке просили в Бога ви для нас.

І ви, кохана, мовчки все терпіли,
Втираючи непрохану сльозу.
А ми, малі, тоді не розуміли:
Змивають сльози мамину красу.